

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžf/89/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012200410
Dátum vydania rozhodnutia:	26.11.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012200410.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Mesto Sobrance, Štefánikova 23, Sobrance, zastúpený advokátom: JUDr. Jindřich Stoszek, Černyševského 26, Bratislava, proti žalovanému: Úrad pre verejné obstarávanie, Dunajská 68, P.O.Box 58, 820 04 Bratislava, za účasti: EURO-BUILDING, a.s., Družstevná 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 22.02.2012 č. 68-6000/2012-ON/17, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/58/2012-36 z 13. júna 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/58/2012-36 z 13. júna 2013 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie a rozhodnutie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 1S/58/2012-36 z 13. júna 2013, zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozhodnutie žalovaného č. 68-6000/2012-ON/17 zo dňa 22.02.2012, ktorým žalovaný nariadil žalobcovi znovu vyhodnotiť všetky predložené ponuky uchádzačov, ktorí splnili podmienky účasti v predmetnom verejnom obstarávaní vyhlásenom žalobcom ako obstarávateľom a vec vrátil žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že z pripojeného administratívneho spisu krajský súd zistil, že žalobca vo Vestníku č. 226/2011 zo dňa 22.11.2011 č. 09896-MSP vyhlásil verejnú súťaž na predmet zákazky „Sobrance - zariadenie na zhodnotenie BRO“. Súťažné podklady boli poskytnuté 4 záujemcom, Ponuku do predmetnej verejnej súťaže predložili v lehote na predkladanie ponúk dvaja uchádzači, pričom spoločnosť EURO-BUILDING bola z verejného obstarávania vylúčená. Dňa 19.12.2011 sa uskutočnilo vyhodnotenie ponúk v predmetnej verejnej súťaži a zároveň bol vybraný úspešný uchádzač. Oznámenie o vylúčení z verejného obstarávania bolo spoločnosti EURO-BUILDING doručené 28.12.2011. Spoločnosť EURO-BUILDING dňa 2.1.2012 doručila žalobcovi žiadosť o nápravu podľa §136 ods. 1 písm. e/ zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní proti vylúčeniu uchádzača. Žalobca listom „Oznámenie o výsledku vybavenia žiadosti o nápravu s odôvodnením“ predmetnú žiadosť o nápravu zamietol. Následne spoločnosť dňa 17.2.2012 doručila žalovanému

pisomné námietky proti vylúčeniu uchádzača z verejného obstarávania. Z oznámenia o vylúčení súd zistil, že komisia verejného obstarávania vylúčila spoločnosť EURO-BUILDING a.s. z procesu verejného obstarávania na predmet zákazky uvedený v oznámení a v súťažných podkladoch, keďže skonštatovala naplnenie prvej časti ust. § 42 ods. 1, keďže uchádzač neuviedol vo svojej ponuke hodnotiace kritérium-lehotu dodania predmetu obstarania výstavby v kalendárnych dňoch, tak ako to bolo požadované v súťažných podkladoch. Ďalej komisia vyhodnotila, že uchádzač nedodrжал podmienky stanovené v časti A bod 10.4. - Náležitosti ponuky, ich úprava a podpisovanie, konkrétne bod 3. Uchádzač ďalej nedodrжал súťažné podklady v časti A bod 13 - Predkladanie ponúk, bod 13.1 - Označenie a predkladanie ponuky, kde bolo požadované okrem iného aj, že všetky doklady a dokumenty tvoriace obsah ponuky musia byť zviazané do jedného celku tak, aby nebolo možné z toho celku žiaden doklad vybrať, resp. dodatočne vložiť. Uchádzač nepredložil zmluvu samostatne, ale zviazanú spoločne s ponukou. Vyššie uvedené skutočnosti podľa komisie verejného obstarávateľa dostatočne preukázali nenaplnenie bodu 14.3. - Preskúmanie ponúk, konkrétne bod 2, časť A - súťažné podklady, ale naplnenie bodu 14.3.3 tejto časti, kde je možné konštatovať, že „Ponuka uchádzača, ktorá nebude zodpovedať týmto súťažným podkladom, resp. s nimi bude v rozpore, bude vylúčená“.

Krajský súd sa stotožnil s právnym názorom žalobcu, že jeho postup bol v súlade so zákonom o verejnom obstarávaní a preto nebol dôvod na postup žalovaného podľa ust. § 139 ods. 2 písm. f/ zákona o verejnom obstarávaní. Podľa názoru krajského súdu sa žalovaný dostatočným spôsobom nevysporiadal so splnením zákonnej podmienky na zrušenie rozhodnutia o výsledku vyhodnotenia splnenia podmienok účasti v zmysle ust. § 139 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní, podľa ktorého je žalovaný povinný zisťovať, či v danom prípade porušenie mohlo mať zásadný vplyv na výsledok verejného obstarávania. Žalovaný v rozhodnutí konštatoval, že v danom prípade žalobca nepostupoval podľa ust. § 42 ods. 1 zákona o verejnom obstarávaní, podľa ktorého bolo jeho povinnosťou v štádiu vyhodnocovania ponúk požiadať uchádzača o písomné vysvetlenie ponuky, čo v tomto prípade kontrolovaný neurobil, na základe čoho žalovaný považoval za potrebné jeho rozhodnutie o výsledku vyhodnotenia splnenia podmienok účasti ako aj rozhodnutie kontrolovaného o vylúčení uchádzača EURO-BUILDING zrušiť. Uviedol, že žalobca ako verejný obstarávateľ pri vyhlásení verejnej súťaže zreteľne špecifikoval náležitosti a dokumenty, ktoré majú tvoriť obsah ponuky. Podľa názoru súdu tieto neboli diskriminačné a vzhľadom k tomu, že neboli splnené, došlo k vylúčeniu uchádzača EURO-BUILDING a.s. Krajský súd vo svojom odôvodnení ďalej uviedol, že pokiaľ žalovaný dospel k záveru, že v danom prípade boli splnené podmienky pre zrušenie užšej súťaže, bolo jeho povinnosťou rozhodnutie o zrušení vyhodnotenia ponúk riadne odôvodniť. V rozhodnutí sa mal žalovaný vysporiadať so všetkými skutočnosťami, ktoré zisťoval a posudzoval, pričom jeho rozhodnutie musí byť presvedčivé.

Poukázal na to, že z ust. § 139 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní vyplýva, že na zrušenie použitého postupu zadávania zákazky nepostačuje iba samotná skutočnosť, že uchádzač by mohol byť odrazený od účasti v súťaži, ale musí byť preukázaná skutočnosť, že porušenie postupu zo strany žalobcu mohlo mať zásadný vplyv na výsledok verejného obstarávania.

K námietke žalovaného o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v tomto konaní uviedol, že sa s ňou nemôže stotožniť, nakoľko žalovaný svojim rozhodnutím zrušil rozhodnutie kontrolovaného (žalobcu) o výsledku vyhodnotenia splnenia podmienky účasti a rozhodnutie kontrolovaného o vylúčení uchádzača a rozhodnutie kontrolovaného o výsledku vyhodnotenia ponúk a nariadil znovu vyhodnotiť všetky predložené ponuky uchádzačov a týmto bolo nesporne zasiahnuté do jeho práv a teda je daná jeho aktívna legitímácia v tomto konaní.

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi krajský súd priznal ich náhradu v celkovej výške 269,58 € ako trovy právneho zastúpenia a 66 € za zaplatený súdny poplatok.

Včas podaným odvolaním sa žalovaný domáhal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil a žalobu žalobcu ako bezdôvodnú zamietol. Poukázal na to, že napadnutý krajský súd vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový

stav. Namietal, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný v odvolaní uviedol, že ust. § 42 ods. 1 zákona o verejnom obstarávaní nemožno výkladovo postaviť do roviny, že obstarávateľ je oprávnený vylúčiť ponuku uchádzača, ak ponuka nespĺňa akékoľvek požiadavky predovšetkým formálneho charakteru, pretože tie nemožno považovať za požiadavky na predmet zákazky. Poukázal na ust. § 42 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní, ktorý upravuje možnosť objasniť alebo doplniť informácie v predloženej ponuke a odstrániť tak nedostatky, ktoré mohli pri vyhodnocovaní ponúk vzniknúť. Využitie predmetného inštitútu je opodstatnené vzhľadom k potrebe zabezpečenia princípu hospodárnosti a efektívnosti verejného obstarávania, ktorý predpokladá získanie najlacnejšej ponuky. Uviedol, že v konaní o námietkach rozhodnutím č. 68-6000/2012-ON/17 zo dňa 22.02.2012 postupoval v súlade so zákonom o verejnom obstarávaní a rozhodnutie dostatočne odôvodnil. Skutkový stav zistil riadne, vec správne právne posúdil a napadnuté rozhodnutie vydal v súlade so zákonom.

Žalovaný je toho názoru, že súd prvého stupňa prekročil rozsah svojej preskúmvacej právomoci, keď sa nezaoberal skutočnosťami uvedenými v žalobe a svoje rozhodnutie založil na skutočnostiach, na ktoré žalobca v žalobe nepoukazoval. Zároveň uviedol, že podľa § 139 ods. 2 písm. f/ zákona o verejnom obstarávaní ak úrad v konaní o námietkach zistí, že postupom kontrolovaného bol porušený zákon o verejnom obstarávaní a porušenie mohlo mať zásadný vplyv na výsledok verejného obstarávania, rozhodnutím nariadi zrušiť rozhodnutie o výsledku vyhodnotenia splnenia podmienok účasti, a ak je to potrebné aj rozhodnutie kontrolovaného o výbere záujemcov alebo účastníkov alebo rozhodnutie kontrolovaného o výsledku vyhodnotenia ponúk alebo návrhov a súčasne nariadi znovu vyhodnotiť splnenie podmienok účasti. V súvislosti s tým poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 2S 153/2011 a 2S 154/2011, podľa ktorých postačuje vždy len reálna možnosť, potencialita zásadného vplyvu na výsledok verejného obstarávania, za ktorý sa považuje možnosť odradenia uchádzačov od účasti v súťaži, napr. stanovením diskriminačnej podmienky zo strany verejného obstarávateľa. Na základe uvedeného je žalovaný toho názoru, že v rozhodnutí jasne poukázal na možný zásadný vplyv na výsledok verejného obstarávania podrobným a preukázateľným zdokumentovaním porušení zákona, ktorých sa verejný obstarávateľ dopustil. Podľa jeho názoru rozsudok súdu prvého stupňa pôsobí zmätočne, nakoľko sa v ňom uvádza, že pokiaľ žalovaný dospel k záveru, že v danom prípade boli splnené podmienky pre zrušenie užšej súťaže, bolo jeho povinnosťou rozhodnutie o zrušení vyhodnotenia ponúk riadne odôvodniť. V predmetnej veci súd preskúmaval rozhodnutie žalovaného, ktorým zrušil rozhodnutie žalobcu o výsledku vyhodnotenia splnenia podmienok účasti, rozhodnutie kontrolovaného o vylúčení uchádzača EURO-BUILDING a.s. a rozhodnutie kontrolovaného o výsledku vyhodnotenia ponúk. Žalovaný poukázal na vnútornú rozpornosť tvrdení súdu prvého stupňa, ktorý v odôvodnení na jednej strane konštatuje, že došlo k zrušeniu rozhodnutia o výsledku splnenia podmienok účasti v zmysle § 139 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní a na strane druhej na viacerých miestach mylne uvádza, že došlo k zrušeniu použitého postupu zadávania zákazky, pričom v tomto prípade zrušenie spomínaného postupu zadávania zákazky nenastalo.

Žalovaný ďalej v odvolaní uvádza, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil a nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, keď v odôvodnení rozsudku len citoval, že s prihliadnutím na vyššie citované ustanovenia ako aj na obsah administratívneho spisu súd konštatoval, že je možné stotožniť sa s právnym názorom žalobcu, že postup žalobcu bol v súlade so zákonom o verejnom obstarávaní a preto nebol dôvod na postup žalovaného podľa ust. § 139 ods. 2 písm. f/ zákona o verejnom obstarávaní. Taktiež nesúhlasí s názorom súdu prvého stupňa, že je daná aktívna legitimácia žalobcu v predmetnom konaní. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 250 ods. 2 OSP, podľa ktorého definičným znakom aktívnej legitimácie žalobcu je skutočnosť, že žalobou napadnuté rozhodnutie zasiahlo do sféry subjektívnych práv a právom chránených záujmov žalobcu. Žalobca v rámci žaloby podanej na Krajskom súde v Bratislave nekonkretizuje, ktoré jeho subjektívne práva boli rozhodnutím žalovaného dotknuté. V zmysle uvedeného žalovaný zastáva názor, že žalobca nespĺňa definičné znaky aktívne legitimovaného subjektu na podanie správnej žaloby podľa OSP.

V závere odvolania žalovaný poukázal na skutočnosť, že predmetná zákazka je financovaná z fondov EÚ

a v tejto súvislosti uviedol, že akceptovaním Rozsudku súdu prvého stupňa a pridržaním sa jeho stručného a neodôvodneného právneho názoru, môže táto skutočnosť následne pri výkone auditu spôsobiť žalobcovi pri čerpaní eurofondov problémy. Výplýva to zo skutočnosti, že žalobca vylúčil ponuku uchádzača s najnižšou cenou a to z dôvodu spočívajúceho v nedostatku formálneho charakteru. Žalovaný má za to, že napadnuté rozhodnutie vydal v súlade so zákonom o verejnom obstarávaní a že ho dostatočne a riadne zdôvodnil, riadne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa považuje za zákonný, spravodlivý a presvedčivo odôvodnený a navrhol, aby odvolací súd potvrdil napadnuté rozhodnutie v celosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného je potrebné vyhovieť a to vo vzťahu k vadám rozsudku krajského súdu.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Základným poslaním správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní (čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky); ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy ukrátená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Podstatou konania v správnom súdnictve podľa druhej hlavy piatej časti OSP je preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

K námietke žalovaného, že žalobca nemal aktívnu legitimáciu na podanie správnej žaloby najvyšší súd uvádza nasledovné:

Podľa § 250 ods. 1 OSP účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný. Súd aj bez návrhu príberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Podľa § 138 ods. 2 zákona č. 25/2006 Z.z. uchádzač, záujemca, účastník alebo osoba, ktorá sa domnieva, že jej práva alebo právom chránené záujmy boli alebo mohli byť dotknuté postupom kontrolovaného alebo orgán štátnej správy podľa § 137 ods. 2 písm. b/ môže pred uzavretím zmluvy alebo rámcovej dohody podať námietky.

Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) každému priznáva právo domáhať sa

ustanoveným postupom svojich práv na súde alebo na inom orgáne Slovenskej republiky a odsek 2 tohto ustanovenia zaručuje tomu, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia. Ústavný súd vo svojej judikatúre uvádza, že súčasťou obsahu práva podľa čl. 46 ods. 1 je nielen právo každého domáhať sa svojho práva na súde alebo na inom orgáne Slovenskej republiky, ale aj právo byť účastníkom konania, v ktorom sa rozhoduje o jeho právach a povinnostiach. Z toho vyplýva, že každý má ústavné právo byť účastníkom konania, v ktorom sa rozhoduje o jeho právach a povinnostiach, lebo inak v ňom nemôže chrániť svoje práva a právom chránené záujmy.

Z uvedeného je zrejmé, že piata časť OSP upravujúca procesný postup v správnom súdnictve má osobitnú úpravu pokiaľ ide o účastníkov konania. Z ustanovenia § 138 ods. 2 zákona č. 25/2006 Z.z. vyplýva, kto je účastníkom konania o námietkach. Obstarávateľ (v tomto prípade mesto Sobrance) v správnom konaní má vždy aktívnu legitimáciu na podanie správnej žaloby, nakoľko zrušením jeho rozhodnutia sa oddiali proces, ktorý chcel vyhlásením verejnej súťaže začať, teda sa zasiahlo do jeho práv a oprávnených záujmov.

V odvolaní žalovaný taktiež namieta, že krajský súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil a mechanicky prisvedčil tvrdeniam žalobcu, k čomu najvyšší súd uvádza nasledovné:

V zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu pre posúdenie arbitrárnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku považoval odvolací súd za kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie, je ústavne a zákonne konformný. Inými slovami povedané, úlohou najvyššieho súdu bolo zistiť, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorým krajský súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav, nie je svojvoľný (arbitráry) alebo ústavne a zákonne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy.

Skutočnosť, že sa žalovaný s názorom súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napríklad II. ÚS 87/07-10). Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína, a najvyšší súd sa s tým v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje pre záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napríklad IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

V prejednávanej veci bolo úlohou krajského súdu postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP preskúmať na základe žaloby zákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného z 22. februára 2012, č. 68-6000/2012-ON/17, ktorým podľa § 139 ods. 2 písm. f) zákona o verejnom obstarávaní nariadil žalobcovi znovu vyhodnotiť všetky predložené ponuky uchádzačov, ktorí splnili podmienky účasti v predmetnom verejnom obstarávaní.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, okrem zmätočného, a neúplného popisu skutkového stavu veci odpísaného z rozhodnutia žalovaného, navyše na mnohých miestach logicky nesprávne, a citácie zákonných ustanovení, uviedol len to, že s prihliadnutím na uvedené ako aj na obsah administratívneho spisu je možné stotožniť sa s právnym názorom žalobcu, že jeho postup bol v súlade so zákonom o verejnom obstarávaní a preto nebol dôvod na postup podľa ust. § 139 ods. 2 písm. f) zákona o verejnom obstarávaní.

Tieto závery krajského súdu nemožno považovať za dostačujúce. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Kurti v. Turecko - rozsudok z 29. septembra 2005 č. 2507/02, Múčková v. Slovensko - rozsudok z 13. júna 2006 č. 21302/02), je jedným z princípov predstavujúcich neopomenuteľnú súčasť práva na spravodlivý proces aj povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje

rozhodnutie, pričom sa musí vypoariadať s námietkami uplatnenými účastníkmi konania, a to spôsobom zodpovedajúcim ich závažnosti. Pokiaľ súd tejto zákonnej povinnosti nedostojí, a to jednak tým, že sa zistenými skutočnosťami alebo tvrdenými námietkami nezaobrá vôbec, alebo sa s nimi vypoariada nedostatočným spôsobom, založí tým nepreskúmateľnosť svojho rozhodnutia. Takýto postup nemožno akceptovať, nakoľko by znamenal otvorenie cesty k ľubovôli v súdnom rozhodovaní a znamenal by porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky).

Procesným právom účastníka konania odzrkadľujúcim aj jeho právo na spravodlivý súdny proces je právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, čo je priamo vyjadrené v povinnosti súdu odôvodniť rozsudok spôsobom upraveným v ustanovení § 157 ods. 2 OSP (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Vo vzťahu k správneho orgánu, pokiaľ, ako tomu bolo v tomto prípade, krajský súd dospel k záveru, že napadnutým rozhodnutím správny orgán porušil zákon, musí byť zo zrušujúceho rozsudku zrejmé, akým spôsobom k porušeniu došlo a aj správny orgán má právo na zrozumiteľné a nespochybniteľné rozhodnutie obsahujúce všetky atribúty riadneho odôvodnenia z dôvodu, aby sa v budúcej praxi podobných pochybení vyvaroval.

Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (k tomu pozri bližšie napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 236/06 ako aj rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva Ruiz Torija v. Španielsko z 9. decembra 1994, Hiro Balani v. Španielsko z 9. decembra 1994, či Georgiadis v. Grécko z 29. mája 1997).

V súdnom preskúmvacom konaní súd postupuje v súlade s ustanoveniami piatej časti druhej hlavy OSP a hoci správny súd nie je súdom skutkovým a teda nie je jeho povinnosťou ani úlohou zisťovať skutkový stav veci a sám dokazovanie zásadne nevykonáva, je jeho povinnosťou náležite sa vysporiadať s dôvodmi žaloby (§ 249 ods. 2 OSP), nakoľko správny súd (v danom prípade krajský súd) je obsahom jednotlivých žalobných dôvodov žaloby viazaný, ako to vyplýva aj z ustanovenia § 250h ods. 1 OSP a za týmto účelom si okrem iného zaobstarať aj administratívny spis správneho orgánu (250d ods. 1 OSP).

Krajský súd v Bratislave v preskúmvanej veci podľa zhora uvedených ústavných článkov, zákonných ustanovení a zásad nepostupoval.

Krajský súd tiež opomenul, že v zmysle čl. 142 ods. 1 ústavy je úlohou všeobecného súdu podávať výklad zákonov, resp. právnych noriem nachádzajúcich sa v zákonoch, pričom mu predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Keďže napadnutý rozsudok krajského súdu vôbec neobsahuje právne posúdenie veci, nakoľko právne závery krajského súdu v rozsudku absentujú, resp. sú absolútne nedostatočné, je napadnuté rozhodnutie krajského súdu nepresvedčivé a nepreskúmateľné.

Krajský súd nelogicky uvádza, že pokiaľ žalovaný dospel k záveru, že v danom prípade boli splnené podmienky pre zrušenie užšej súťaže, bolo jeho povinnosťou svoje rozhodnutie riadne odôvodniť, pričom v danej veci nešlo o rozhodnutie o zrušení užšej súťaže, ale súd preskúmaval rozhodnutie žalobcu o výsledku vyhodnotenia splnenia podmienok účasti a rozhodnutie o výsledku vyhodnotenia ponúk. Na základe uvedeného pôsobí rozhodnutie krajského súdu zmätočne, majú povahu inej vady konania, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vo svojom rozhodnutí sa krajský súd obmedzil len na stručné skonštatovanie, že je možné stotožniť sa s právnym názorom žalobcu, že jeho postup bol v súlade so zákonom o verejnom obstarávaní, svoje rozhodnutie však riadne neodôvodnil.

Týmto svojím postupom krajský súd spôsobil pochybnosť o zákonnosti a vecnej správnosti svojho rozhodnutia a zaťažil svoje rozhodnutie vadou, ktorá mala za následok porušenie práva žalovaného na

spravodlivý proces (§ 157 ods. 2 posledná veta OSP v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta OSP). V ďalšom konaní bude povinnosťou krajského súdu predovšetkým opätovne vec prejednať, vysporiadať sa so všetkými relevantnými námietkami účastníkov konania v intenciách platnej judikatury najvyššieho a ústavného súdu a vydať rozhodnutie, ktoré bude spĺňať všetky náležitosti požadované v § 157 OSP a ktoré bude aj riadne odôvodnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 2 a § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.